

juridisk betonedede indvendinger imod udkastet til artikel 2; de bevirker, at vi ser os nødsaget til at stemme imod artiklen.

Jeg skal nu fremsætte nogle bemærkninger af en mere generel karakter.

Jeg finder det bemærkelsesværdigt, at så mange af de delegerede, som har deltaget i debatten om denne konvention i år og sidste år, og som så ivrigt er gået ind for konventionen, har understreget deres ønske om at beskytte deres eget land mod misvisende oplysninger eller — efter deres mening — ubeføjede angreb i den udenlandske presse.

Fejlagtige oplysninger og ubeføjede angreb i den udenlandske presse er imidlertid ikke en følge af pressefrihed. Vi er alle klar over den kendsgerning, at nogle af de værste eksempler på vildledende oplysninger om andre lande, nogle af de mest ondsindede angreb på det sociale og politiske system i andre lande, endog direkte tilskyndelse til at styrte regeringer i andre lande, kommer fra stater, som ikke kender til en fri presse og en fri radio; de kommer fra lande, hvor alle informationsmidler ledes og kontrolleres af regeringen. I disse lande har man ikke de afbalancerende kræfter som i lande med en fri presse, der holder igen på bevidst forfalskede eller forvrængede oplysninger og neutraliserer de onde virkninger heraf. Intet i artikel 2 og intet i de stillede ændringsforslag gør det muligt at fjerne dette onde.

Den ærede delegerede for Sudan udtalte forleden dag, at informationsfrihed i visse tilfælde var blevet fortolket som frihed til at „give et misvisende billede af andre nationer“ og understrege deres mangler snarere end deres fremskridt. Vi tvivler ikke på, at vor ven fra Sudan kan pege på sådanne tilfælde. Vi indrømmer, at sådant kan ske også i lande, der har en fri presse. Men intetsteds undtagen i lande uden en fri presse er den bevidste forvrængning af kendsgerninger, den bevidste tilskyndelse til folk i andre lande til med vold at ændre deres regeringssystem, den bevidste tilskyndelse til had mod andre nationer, andre racer eller religioner, direkte sat i system.

Jeg har lyttet meget nøje til de argumenter, der blev fremsat af vor ærede kollega fra Indien, ikke blot på grund af hans fremtrædende stilling i den indiske presse, men også fordi man i alle lande, der hylder pressens frihed, i så høj grad værdsætter den

meget høje standard af uhildet reportage og velinformerede kommentarer til verdenssituationen i den indiske presse. Han synes, at artikel 2 skal være klarere formulert, så der ikke kan være tvivl om dens fortolkning. Det er ikke muligt for os at se, at de ændringsforslag, der er indeholdt i det af hans land sammen med Brasilien, Liberia, Nigeria og Jugoslavien forelagte arbejdsdokument, giver noget virkeligt bidrag til fortolkningen af artikel 2. Det spørgsmål er stadig uløst: Hvem skal bestemme, om der foreligger en presseforseelse? Skal det være de samme regeringsmyndigheder, som måske ønsker at undertrykke kritik eller hindre udbredelse af ubehagelige kendsgerninger, ikke nødvendigvis i offentlighedens interesse, men i deres egen, eller skal det være en uafhængig domstol? På dette spørgsmål giver han intet svar.

Hvis vi ikke havde kendt vor gode kollega fra Saudi-Arabien så godt fra hans utrættelige arbejde igennem årene her i dette udvalg, ville vi være tilbøjelige til at betragte den formodning, han gav udtryk for under vort arbejde med artikel 2, som en svagt tilsløret trussel. Jeg hentyder her til hans fremhævelse af den mulighed, at korrespondenter fra lande, som ikke ønsker at underskrive konventionen om informationsfrihed, kan risikere at blive behandlet med mindre tillid og blive udsat for flere restriktioner fra de landes side, der er underskrivere af konventionen, end korrespondenter fra lande, som har underskrevet den. Vi kan ikke vide, om en sådan trussel ville blive virkeliggjort. Vi tvivler på det. Men selv om det skete, ville vi ikke på nogen måde ændre vor stilling til konventionen. I hvert fald ønsker vi i vor del af verden at bevare vore lande som områder eller øer, hvor der hersker frihed, ikke blot informationsfrihed, men frihed i det hele taget i en verden, hvor åbenbart for mange lande endnu ikke virkelig for alvor har lært værdien og nødvendigheden af informationsfrihed til opretholdelse af et nogenlunde frit samfund. Han kan være forvisset om, at ingen restriktioner, som de lande, der underskriver denne konvention, måtte pålægge korrespondenter under påskud af konventionen, vil blive gengældt i vor del af verden.

Til vor lærde ven fra Philippinerne vil jeg sige, at jeg fuldt ud forstår og værdsætter